

— som om det var noget, han tilfældigt kom til at tænke paa:

„Sig mig . . . De er jo en Søn af forhenværende Departementschef, Etatsraad Hansted, ikke sandt?“

„Jo.“

„Jeg syntes det jo nok,“ tilføjede han og holdt fra nu af helt op at tale.

I flere Minutter fulgtes de to Mænd i dyb Tavshed hen ad den lille Sti, der over de øde Udmarker førte ud imod Stranden. En Flok Krager, som deres Skridt havde jaget op fra en Brakmarks Agerfurer, kredsede over deres Hoveder; og foran paa Stien, ikke tre hundrede Alen fra dem, luntede en Ræv afsted, idet den nu og da roligt standsede og saae sig tilbage.

„Har De, Hr. Hansted,“ — tog Bispemanden endelig igen til orde — „har De i Deres Studentertid, eller muligvis allerede før, følt Dem særligt tiltrukket af bestemte, aandelige Strømninger indenfor den akademiske Verden . . . eller maaske udenfor denne?“

„Jeg? . . . Nej,“ svarede Emanuel og saae overrasket op. „Jeg har under min hele Opvækst, og navnlig under min Studietid, levet meget ensomt og tilbagetrukket. I det sædvanlige Studenterliv har jeg saa at sige aldrig deltaget.“

„Men De har dog blandt Deres Kammerater haft Venner, der har øvet Indflydelse paa Dem . . . De har været Medlem af religiøse, literære eller maaske politiske Diskussionsklubber, ikke sandt?“

„Nej, det har jeg ikke . . . nogen virkelig Ven har jeg vel overhovedet aldrig haft. Jeg har, siden jeg blev voksen, næsten udelukkende været henvist til mig selv og til Selskab med Bøger. Navnlig for det politiske Liv har jeg altid været fuldkommen fremmed.“

„Ja saa,“ sagde Bispemanden kort og rømmede sig; der kom noget skuffet i hans Tone.

„Men hvorledes er det da egentlig gaaet til?“ tilføjede han lidt efter, idet han standsede og saae op